



Arrest

**nr. 151 001 van 19 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2015 met referentienummer 53932.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DESIRA loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan in België en volhardt in zijn asielmotieven zoals uiteengezet in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij niet voor verblijfsdocumenten naar Italië is gegaan en dat hij liever in België zijn leven wou opbouwen.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn Italiaanse identiteitskaart, een ziekteverzekeringskaart en een kaart in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus in Italië.

2. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Uit de verklaringen van verzoeker en uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië.

Er zou dan ook kunnen gesteld worden dat verzoeker geen belang kan doen gelden om de redenen die hem ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door de commissaris-generaal dan wel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat verzoeker ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu kan echter niet worden nagegaan of de bescherming die Italië aan verzoeker biedt, voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft hiernaar immers geen enkel onderzoek gevoerd en het administratief dossier bevat evenmin enige informatie waaruit kan blijken dat Italië zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en dat er bijgevolg vanuit kan worden gegaan dat verzoekers fundamentele rechten verzekerd zijn in Italië, dat de bescherming die Italië hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat verzoekers levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De commissaris-generaal stelt evenwel dat 'In casu dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een schending van het non-refoulement beginsel voor zover u zou worden teruggedleid naar Italië.', doch motiveert niet op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De vaststelling dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij ten aanzien van Italië geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert of er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming, volstaat hiertoe niet.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 juni 2015, sluit verzoekende partij zich aan bij de beschikking.

3.2. Verwerende partij repliceert dat zij niet kan akkoord gaan met de beschikking. Zij stelt onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat verzoekende partij, die in Italië de subsidiaire bescherming heeft gekregen, moet aantonen dat hij niet meer kan buigen dat de bescherming die hem wordt verleend door Italië opgehouden is te bestaan, deze bescherming ontoereikend zou zijn, of dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij Italië heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging op een reëel risico op ernstige schade en dat Italië zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is aan het gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien een feit is van algemene bekendheid. Verwerende partij wijst er tevens op dat de fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire bescherming geniet verzekerd zijn in Italië, en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft.

3.3.1. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking. Waar in de beschikking wordt gesteld dat de commissaris-generaal hier geen enkel onderzoek naar heeft gevoerd en het administratief dossier geen informatie bevat waaruit kan blijken dat Italië zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, repliceert verwerende partij terecht dat het gegeven dat Italië zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien een feit van algemene bekendheid is.

3.3.2. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Uit de verklaringen van verzoekende partij en uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië.

Er kan dan ook worden gesteld dat verzoekende partij geen belang kan doen gelden om de redenen die haar ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door de commissaris-generaal dan wel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat verzoekende partij ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft verzoekende partij geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat zij Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van haar huidige asielaanvraag beroept verzoekende partij zich op het gegeven dat zij liever in België verblijft, hier vrienden maakte en de taal leerde (vraag 18 verklaring). Zij verklaarde dat zij België verliet en naar Italië ging om medische redenen en om onderdak te vinden, maar niet om documenten ("Omwille van mijn problemen met mijn been ging ik naar Italië. (...) Mijn doel in Italië was enkel om hulp te krijgen en medische verzorging.(...)"). Verzoekende partij haalde geen enkele andere redenen aan voor haar vertrek uit Italië dan haar verklaring dat ze in België wil blijven.

Ook in haar verzoekschrift brengt zij geen elementen bij die erop wijzen dat zij ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen. Zij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar problemen die zij in Afghanistan heeft gekend en het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie en het dreigend gevaar van de taliban in de stad Kunduz. Verzoekende partij brengt geen gegevens bij waaruit blijkt dat zij niet langer de subsidiaire beschermingsstatus zou bezitten noch dat de bescherming die Italië aan haar biedt niet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet. Integendeel, uit haar verklaringen blijkt dat zij een lange periode in het opvangcentrum van Bari verbleef en medische verzorging verkreeg.

Daarnaast wijst verwerende partij er terecht op dat de situatie van verzoekende partij, die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet verzoekende partij binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, aan haar subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoekende partij geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoekende partij heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

3.3.3. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat verzoekende partij, als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, fundamentele rechten verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat de levensomstandigheden van verzoekende partij er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

De Raad ontwaart, net als de commissaris-generaal, in het dossier van verzoekende partij aldus geen concrete elementen waaruit kan blijken dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met haar geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit haar verklaring en de neergelegde stukken.

4. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS